

VÁROSI ISTVÁN ÚJ VERSEI

SZONETTEK A DUNÁRÓL

I.

Fehér vidék fehér párnáin alszol.
Havas mezők a rebbenő cihák.
A partok mentén Január csatangol:
Virrasztja benned Csipkerózsikát.

Pihensz, Dunám. A végtelen fehérben
Elszunnyadtak a dunai színek.
A havat hordó januári szélben
Millió fehér boszorkány libeg.

Nyugtalanság és béke kergetőzik
Nyoszolyádon, míg gémberecde főzik
Levesüket a fehér emberek.

Fehér füstöt szítál sok ferde kémény
S a nyomorúság vályog tűzhelyénél
Fehér álomba roskadok veled.

II.

Még itt is, ott is jégtükörbe pislog:
Fátyolba burkolt menyasszony a nap.
Rajtad, Dunám, te Csáky-szalma birtok.
A fürge lábú Február szalad.

Két lába bütykén zöld taréj verődik
És zöld habokat hajkurász a szél.
Trónját még fagyos dárdacsúcsok őrzik,
De új nagyúrtól reszket már a tél.

A hó alatt és jég mögött is törpe
Bimbókra vár a Duna hosszú zöldje.
S mosolyba olvad számon a panasz:

Irgalmatlan hideg van még a földön,
Hanem a télről foszlik már a ködmön
S a Duna zöldjén leskel a tavasz.

III.

Megölt királyok kéken ömlő vére
Vizedbe fürta temetőhelyét,
Vagy a kipattant ibolyákat tépte
Március első hajnala beléd.

Kék bölcsők ezre ring habodban lágyan
És rengeteg kék gyerek szem ragyog,
Vagy kék koporsók börtönébe zártan
Beléd halt minden fiatal halott.

Kék ég, kék gyász, kék öröm árad össze.
Keringenek kék szárnyú angyalok
S táncol tömérdek kék szakállas törpe

Hullámaidon kék Dunám. Gyalog
Ballagok lám a parton meggyötörve
S magam is kék és szederjes vagyok.

IV.

Hajukat halkán bontják a Dunára
Ébredő, szőke tündéraszonyok.
Az áprilisi pajkos égen sárga
Tüzek parányi máglyája lobog.

Topázköves gyűrűk gurulnak rajtad
Sárga Dunám és gyermekláncfüvek
Csókolják boldog áprilisi ajkad,
Míg sárga barkát szórnak a füzek.

Husvéti csöndben várod a nyugalmat,
Bár körülötted minden nyugtalan.
De még a sárga fényű sír is hallgat

Jézus testével valahol. Magam
Járom a földet s ujjongok a sárgán
Születő élet újrалlobbanásán.

V.

Piros palástban száll vizedre mostan
Május és piros madarak vele.
Tündökölsz, mint a patmoszi napokban
Szent János tüzes üvegtengere.

Pütkösdi rózsák arcocskái nyílnak
Föléd s pirosan égnek a habok.
Rajtuk pirosló gályákon vonulnak
Pannóniai máriás magyarok.

Tavaszi fáklya hosszú lángja vagy
Piros Dunám és piros rebbenésed
Csöndes neszével Máriát dicséred.

Mit mondjak még e piros ég alatt?
Bármit kiáltok, porszemet szór ajkam,
Ha Dunám szól szent májusesti dalban.

VI.

A kún csodának fordított a rendje:
Kővé váltak a régi aranyak,
Most a dunapart köveit remegve
Arannyá öntik nyári sugarak.

Vized aranyos búzatáblák teljét
Tükrözi Dunám s arany a habod.
Arany csőrrel csivognak rád a fecskék
S arany gyümölcsök héját úsztatod.

Zendül kezemben arany hárfahúr,
Orfeus és Apolló irigyel,
Bár énekemre népem nem figyel:

Júniusban aranyat ad az Úr
E föld színén, de kérj arany szívet,
Máskülönben a kincs se lesz tied.